

Ez azonban még semmi mindahhoz képest, ami a jövőben várható! Már most kutatni lehet azokat a betegségeket, amelyek veszélyfaktorok lehetnek. Nemsokára ezek a kutatások még egyszerűbbek lehetnek: az anyától vett vér elegendő lesz hozzá. Aki megfizeti, az azt is megtudhatja már a terhesség legelején, hogy gyermeke egészséges, "normális" lesz-e, de azt is, hogy egy későbbi betegség veszélye fennáll-e nála.

Ezeknek a diagnózisoknak az eredményét pontosan tudjuk. Egyre kevesebb toleranciával állunk a fogyatékosághoz, a betegséghez, a szenvedéshez. Társadalmunk mélységesen kétszínű: a beteg, a fogyatékosággal élő emberek tiszteletben tartását vallja, ugyanakkor nem tudván mit kezdeni ezzel a fájdalommal, kiveti, kizárja ezeket a "nem normális" embereket. Ez az újfajta önzőség, attól hogy ultra-liberális, nem kevésbé kegyetlen vagy totalitárius.

Valójában számomra a reménytelenség tűnik a legsúlyosabb tünetnek: a reménytelenség, amely abból fakad, hogy nem tudunk segíteni. Azt hisszük, hogy a törekenységgel az élet minden értelme elvész. Ennél még súlyosabb, hogy képesek vagyunk arra a meggyőződésre jutni, hogy vannak esetek, ahol senki és semmi nem képes a fájdalmat enyhíteni, vigaszt nyújtani, megnyugtatót adni.

Miért ilyen nehéz a szenvedésben élő mellett lenni? Minden bizonnyal azért, mert elvesztettük azt az iránymutatást, amelyet a lelki élet ad, és helyette a tudományok, a technológia vonz minket, és az egészségnek hódolunk. Az állítólag mindenható orvostudományban és kutatásokban bízunk, amelyek minden fájdalmat el tudnának tüntetni. A másoktól való függőség, a betegség annyira elviselhetetlennek tűnik, hogy a halált kívánatosabbnak véljük. Azon sem kell csodálkoznunk, hogy sokan úgy vélekednek, hogy a betegség és a fogyatékoság megfoszt az emberi méltóságtól.

Az emberi életet veszélyezteti az abortusz, az embrió tárgyá tételével, az eugenizmus és az eutanázia. A "családi bűnözés" lélegzetelállító számadatai az emberiség egy olyan méretű drámáját fedi fel, amely történetében soha nem fordult elő. II. János Pál pápa ezzel kapcsolatosan így fogalmazott: "*az erősek viselnek hadat a gyöngék ellen*".¹ Egy ilyen méretű tragédia tudatában valóban "senki nem maradhat tétlen", az Élet Evangéliumának, örömhírének hirdetése mindannyiunkat érinti, és így mindannyiunk feladata. A megfelelő eszközök azonban sokszor nem egyértelműek. Az Egyház által kínált fogódzók viszont segíthetnek abban, hogy megtaláljuk a jó szavakat.

Ahhoz, hogy életünkbe jobban befogadjuk a leggyengébbek életét és szenvedéseit, elsősorban saját szívünkön kell dolgoznunk. Hiszen hogyan hirdethetjük az Élet Evangéliumát, ha nem hordozzuk őket mélyen szívünkben, ha nincsenek jelen életünkben és elkötelezettségeinkben?

Xavier Mirabel onkológus, egy "21-es triszómia" betegséggel élő kislány édesapja, az "Alliance pour les Droits de la Vie" elnöke (www.adv.org)

¹ Encyclica Evangelium Vitae, 1995, II János Pál, 12